

NOVA GORICA: Pogovor z igralko Majo Poljanec Nemeč

Ustvarjanje je svoboda

Z Majo Poljanec Nemeč sva se srečali tik pred novim letom. Nadvse prijetno je bilo popiti škodelico čaja z limono in ingverjem in poklepetati o njenih igralskih ter življenjskih izkušnjah, ki jih je pridobivala tudi v Rusiji. Članica igralskega ansambla **SNG Nova Gorica** trenutno sodeluje v projektu Galileo, ki bo s svojiko povezavo umetnosti in znanosti kmalu navduševal na malem odru **novogoriškega gledališča**. Poleg Maje bosta nastopala tudi **Medea Novak** in **Tilen Kožameli**, predstava pa bo obogatena z lutkami, videi in veliko domišljije.

Že naslov predstave pove, da bo glavni Galileo Galilei, astronom, fizik, matematik, filozof. Gre za avtorski projekt. Kaj to pomeni?

“Vsak avtorski projekt v gledališču je eksperimentalen; igralci začnemo brez besedila, ustvarjamo ga sproti med raziskovanjem in poglobljanjem v vsebino. Vedno črpamo iz sebe, iz svojih pogledov, izkušenj. Pri takih predstavah nikoli ne vemo, kam nas bo pot pripeljala. Kako pridemo do rezultata, je odvisno tudi od režiserja. Režiser te predstave **Zoran Petrovič** je zelo odprt za vse naše ideje.”

Lahko bi rekli, da predstavo pripravljate tako, da raziskujete Galileja, njegovo življenje, delo.

“Spravevala sem se, kaj sploh vem o Galileju. Saj sem vedela, da je izumitelj teleskopa, zagovornik heliocentričnega sistema, opazovalec planetov, lune, zvezd, ampak kaj več... (smeh). Poglobila sem se v njegovo življenje in delo ter čas, v katerem je živel. Veliko govorimo o velikih možeh v zgodovini, manj pa se ukvarjamo z vsemi, ki so bili ob njem, ki so prav tako zaslužni za njegove uspehe. Raziskovala sem njegovo družino, otroke. Ta tema me zelo zanima.”

Večina se z Galilejem sreča v osnovni ali srednji šoli pri matematiki, fiziki, zgodovini. Bo ta predstava tudi za dijake?

“Seveda, tudi za dijake. Občinstvu hočemo predati naše različne poglede na Galileja in nje-

Maja Poljanec Nemeč

Foto: SNG Nova Gorica/Peter Uhan

govo delo. Mislim, da bo za vse, tako kot so družabne igre - od 9 do 99 let.”

Z Galilejevimi besedami se zavrtiva proti drugi strani Zemlje in omeniva Rusijo, ki vas je zelo zaznamovala.

“Koniec srednje šole sem kolebala med študijem slikarstva, igralskega in književnosti. Starši so mi igralsko odsvetovali, češ da tam ni kruha. Vpisala sem slovenščino in filozofijo ter prišla do absolventskega staža, istočasno pa sem naredila gledališko-lutkovno in impro šolo, delala na televiziji, se ukvarjala z uličnim gledališčem. Po nekaj letih se mi je posvetilo, da moram študirati to, s čimer se rada ukvarjam. Splet naključij je prinesel do mene letak o odlični igralski akademiji v ruskem Sankt Peterburgu in vzbudil moje

zanimanje. Z velikim kovčkom sem se odpravila v Rusijo in tam opravila sprejemne izpite. Študij je potekal v ruščini; na začetku sem si pomagala s slovenščino in hrvaščino, po pol leta pa sem že znala toliko rusko, da sem lahko igrala v tem jeziku.”

Kako ste pristali spet v Sloveniji?

“Romantična zgodba (smeh obeh). V zadnjem letniku akademije smo imeli tuji možnost zaključka študija doma, a meni ruski profesorji tega niso dovolili, saj sem igrala glavno vlogo v diplomski predstavi. Celo leto sem bila obupana. To me je marsičesa naučilo. Če misliš, da imaš dober načrt, ima vesolje vedno boljše. Samo malo je treba počakati. Brez pomena je, da se obremenjuješ s tem, kar ni šlo po načrtu.”

Romantična zgodba?

“{smeh} Zadnji mesec študija so prišli v Sankt Peterburg nastopat igralci z novogoriškega in tržaškega gledališča. Z njimi je prišel tudi moj sedanjí mož, igralec **Miha Nemeč**, ki ga prej nisem poznala. Skratka, po letu, ki ni šlo tako, kot sem načrtovala, se je v hipu vse spremenilo. Zadnji mesec študija v Rusiji se je odprlo vse: spoznala sem bodočega moža in dobila službo, saj so me povabili v Novo Gorico.”

Iskrica je torej preskočila v Rusiji?

“Rekla sva si ‘živijo’, se pogledala in začutila sem, da sem doma. {smeh}”

Po vrtnitvi v Slovenijo ste sodelovali pri različnih predstavah. Bi lahko izpostavili vlogo, ki vas je zaznamovala?

“Izpostavila bi predstavo *Life@anti*, kjer sem igrala Človeka igralko. Moj mož je bil avtor in režiser, veliko mi je pomenilo, ker je bilo obema prijetno delati skupaj. Sicer so me vse vloge po svoje zaznamovale. A še bolj bi lahko rekla, da so me zaznamovali procesi rojevanja predstav in vlog.”

Ob prehodu v novo desetletje vsi delamo načrte. Česa si vi želite v poklicnem življenju?

“Želim si mednarodnih izkušenj, izkušenj povezovanj raznolikih ustvarjalcev, različnih pogledov na gledališče in mešanja žanrov. Želim si odprtosti, svežine. Kot igralka sem zelo rado vedna. Včasih se mi zdí igralka preozek pojem za to, kar želim biti, morda bi bilo bolje - ustvarjalca.”

Ste tudi mentorica mladim gledališčnikom Amaterskega mladinskega odra (AMO).

“Tako lepo je, ko vidiš, kakšno brezmejno ustvarjalno energijo imajo mladi; samo čaka, da skoči na plano. Ne verjamem tistim, ki govorijo, da je nekdo talentiran, nekdo pa ne. Čisto vsak ima ključ, s katerim ga odkleneš. Ustvarjanje je svoboda in ljubezen. Če je človeku to omogočeno, se bo zaiskril. Na popolnoma svoj način.”

Doma vas razveselujeta tudi dva nadobudneža.

“Da, sin Nikolaj Svít in hči Ivana Jutra. Krasno se je igrati z njima, odkrivati stvari z njima, se z njima zabavati, gledati njune mini predstave. Trenutno se moj svet vrti okrog družine in gledališča. Veliko mi pomeni tudi narava, moj vrt, pa primorsko sonce in zrak.”

ANIKA VELIŠČEK